

Een gebied dat alles in zich heeft
wat een bergwandelaar wenst

Uitdagend Noors Øvre Dividal

Myra de Rooy wandelde van het zuidelijkste punt van Noorwegen, de vuurtoren van Lindesnes, naar de Noordkaap en schreef daar een boek over. *In de lengte* is een persoonlijk verhaal over de kracht en schoonheid van de bergen én over bijzondere ontmoetingen onderweg. In dit exclusieve artikel neemt Myra ons een stukje mee door het Noorse Øvre Dividal Nationaal Park. Ervaar de sensatie van het langeafstandslopen door ongerepte natuur en iedere ochtend niet weten waar je 's avonds zult slapen.

TEKST & FOTOGRAFIE MYRA DE ROOY

Steenmannen als gezelschap

open is een merkwaardige bezigheid. Waarschijnlijk verplaatst alleen de mens zich ter ontspanning. Alle andere wezens bewegen om voedsel te vergaren of om te voorkomen een ingrediënt van de maaltijd van een ander wezen te worden: beweging als deel van leven en overleven. Het is plausibel dat dit aanvankelijk ook voor de mensheid gold. Plezier in wandelen is van later tijd, vermoedelijk pas ontstaan na de intrede van 'vrije tijd', nadat in de eerste levensbehoeften was voorzien.

Goed gezelschap

Een speciale categorie lijken de langeafstandslopers, vaak eenlingen, die meer willen dan een blokje om. Opstaan en vertrekken waar ik de vorige dag ben gestopt, is ongecompliceerd én verslavend. Niet weten waar ik mijn loopdag beëindig, geeft een onmetelijk gevoel van vrijheid. Slechts lopen, dat is genoeg om één te worden met de omgeving, om te versmelten met het grotere geheel, zonder iets of iemand te missen. Het geeft een ander gevoel van ruimte. In de stad verlies ik al snel de connectie met het buiten zijn. Ik zie bergen als goed gezelschap, alsof ik bij geliefde vrienden langsga. Het zijn geen doelloze ontmoetingen, ze stillen fysieke en geestelijke honger.

Een klimmer schreef eens: "Als ik niet meer kan klimmen, dan ga ik wandelen in de bergen. Als dat te zwaar wordt, dan zoek ik de heuvels op. Wanneer mijn lichaam dat evenmin aankan, dan ga ik vanuit een stoel genieten van het uitzicht." Hij vergat het archief aan herinneringen te noemen, waaruit ik onuitputtelijk kan delven en waar ik in weg kan dromen. Zodat ik opnieuw een berg kan beklimmen, ontmoeten of slechts bewonde-

ren. Eens komt het keerpunt en dan kan ik door me in die binnenwereld terug te trekken onbeperkt blijven ronddolen, maar voorlopig wandel ik door.

Noordwaarts

Voor velen is het Abisko Fjällstation startpunt voor Kungleden, minder wandelaars vertrekken hier zoals ik noordwaarts. Het is er overladen en ik ben blij dat ik de Koningsweg in de sneeuwperiode heb afgelegd. Aan de buitenmuur van het berghotel hangt een unster voor wie wil weten welk gewicht er meegezeuld gaat worden. Mijn rugzak weegt achttien kilo. Ik draag voor negen dagen eten bij me, want de berghutten op het volgende Noorse traject hebben geen provisiekast en ik kan onderweg niets kopen. De start is relaxt. Ik volg een stuk

Rosta-hut

van de Rallarveien, de voormalige materiaalweg voor de bouwers van de ijzerspoorlijn tussen Kiruna, Zweden en Narvik, Noorwegen. Het huidige pad voor hikers en bikers is een makkie en voert door weelderig berkenbos.

Minste weerstand

In ruim een week doorkruis ik het Øvre Dividal Nationaal Park. De bergtoppen liggen zij aan zij, staan schouder aan schouder, elk met een eigen karakter. Gevormd door de tijd, door geologische processen die leiden tot groei én verval. De bergen en dalen dicteren mijn wandelroute. De weg die ik volg is het

**'Opstaan en vertrekken
waar ik de vorige
dag ben gestopt,
is ongecompliceerd
én verslavend'**

pad van de minste weerstand en dat loopt hier nooit, zoals in polders, vlak en kaarsrecht, maar daalt en rijst, zigzagt en meandert. Dit gebied heeft alles in zich wat een bergwandelaar wenst. Het natuurpark is gevarieerd met oude naaldbossen en dwergberkzones, stenige plateaus naast scherpe pieken, diepe kloven met watervallen, eenzame rivierdalen en verstilde meren. Uitgestrekte steenvalleien als tegenhanger van meer intieme bloemrijke dalen. Steenmannen in alle maten en vormen en rode verfmarkeringen wijzen mij de weg. Gletsjers lieten hun stempel achter in de vorm van U-dalen en groteske keien, die ogenschijnlijk liggen waar ze niet thuishoren.

Toen het ijs smolt, bleven de zwerfstenen als drenkelingen achter.

Mijn geologenhart ontwaakt uit een winterslaap. Granaatglimmerschist, groenschist, gabbro en graniet zijn gesteenten die ik onder mijn voeten aantref. Kijk ik beter dan zie ik dat deze steenwereld bewoond wordt door insecten en een lemming vlucht weg. De 'grote vier' van het Noorden – bruine beer, veelvraat, lynx en wolf – laten zich niet zien. In de Gaskashytta hangen foto's van een beer die in 2012 bij die hut rondsnuffelde. Ze komen hier dus echt voor.

Innig contact

Ik volg een deel van de Nordkalottruta, een achthonderd kilometer langeafstandspad dat voornamelijk door Noorwegen loopt, maar ook door delen van Zweden en Finland. Deze trektocht is zoals bergwandelen moet zijn: stralend kortebroekenweer, lekker pittige afstanden en flink op en neer, weinig medewandelaars, knusse zelfvoorzieningshutten met af en toe een tentnacht, en landschappelijk is het om je vingers bij af te likken. Ik kan me voorstellen dat het verrijkend is om een maand of langer op dezelfde plek te blijven, zodat er een intimiteit met de omgeving ontstaat, een vertrouwdheid die ik als voorbijganger slechts vluchtig ondervind. Toch bouw ik door al die kortstondige ervaringen evengoed een soort verbintenis met een gebied op. Innig contact is ook terloops mogelijk, zoals wanneer ik kniel naast een geplooid brok steen en niet alleen met mijn ogen het grillige lijnenspel volg, maar ook mijn vingertoppen over het ruwe oppervlak laat glijden en fysiek de geschiedenis van het gesteente ervaar.

Glinsterend parelsnoer

Hogerop, waar geen dennen groeien, en zelfs de berken het hebben opgegeven, passeer ik verlaten rendierkampementen. Rendieren uit de Zweedse Sami-gemeenschappen Lainiovuoma en Saarivuoma laten 's zomers hun rendieren in het nationale park grazen. Een van mijn tentnachten is in zo'n dorp met verspreid staande houten hutten. Ik kies voor het kampement omdat ik een huis als windvanger kan gebruiken. De inheemse bevolking van het noorden, de Sami, zie ik hier niet, wel rendieren. Ik tref zelfs zo'n duizend stuks en tijger als een commando van achter een heuveltje dichterbij om ze te zien. Een mannetje getooid met een indrukwekkend gewei is opmerkelijk en zet zijn vrouwtjes aan tot beweging. De kalveren blijven angstvallig bij hun moeders.

In het dal van de Gaskkasjohka loop ik onderlangs steile wanden van de Gaibagási

Niet overal is een brug

Miljoenen jaren aardgeschiedenis

Uitzicht op de Pältsa

Verdiende rust na een wandeldag

door een 'puinbak' met losse stenen. Mensonvriendelijk terrein. Na een lage pas toont het landschap zich milder. Wanneer ik hier vanuit het niets was neergezet dan had ik me in Oost-Tibet gewaand. In het hooggelegen dal met graslanden met paarden- en boterbloemen ontbreken echter de jaks en nomadententen. Ik loop verder langs de Geibbajohka, die als een glinsterend parelsnoer door een keten van kleine meren voert.

Aanval door ruigpootbuiserds

Minder vriendelijk is het bij de berg Stuora Nanná waar ik word aangevallen door een ruigpootbuiserd. Vier roofvogels zweven in de lucht. Ik vermoed dat ze in de nabijgelegen rotswand nestelen, want een van hen duikt als een torpedo op me af, om enkele meters boven mijn hoofd weer pijlsnel op te trekken.

Herinnering aan de winter

Brug over bruisend water

en verende begroeiing – via mijn voetzolen ervaar, moet ik bekennen dat ik zo weinig weet van wat er zich diep onder mij bevindt. Ik verplaats me vooral voorwaarts. Door stil te staan en rond te kijken, realiseer ik me dat ik slechts een fractie zie van de werkelijkheid. Mijn wandelen is een patroon van opstaan, ontbijten en lopen maar. De route is op dit traject goed gemarkeerd. Als ik dorst krijg schep ik bij beekjes mijn mok vol water, is er goddelijker vocht? Lange zonnige dagen rijgen zich aaneen. Terwijl mijn benen bruin kleuren, kweek ik witte sokjes waar door schoen en sok mijn vel geen zonlicht vangt. 's Avonds koken, dagboek bijwerken en het

'Als ik dorst krijg schep ik bij beekjes mijn mok vol water, is er goddelijker vocht?'

lichaam laten bijkomen van de inspanning. Nachten die duisternis noch sterren brengen. Er zijn mensen die niet kunnen slapen onder de middernachtzon. Ik doe mijn ogen dicht en de dag stopt.

Betoverend uitzicht

Geen verwachtingen van anderen waar ik aan moet voldoen, geen sociale verplichtingen. Ik hoorde over een loper die dagelijks zestig kilometer aflegt, met een rugzak die slechts zeven kilo weegt. Daar kan ik niet aan tippen. Waarschijnlijk gaat er in zijn hoofd net zo weinig om als in het mijne. Ik kan niet zeggen dat zijn manier van voortbewegen slechter of beter is. Mijn wandeldagen leiden bij mij niet

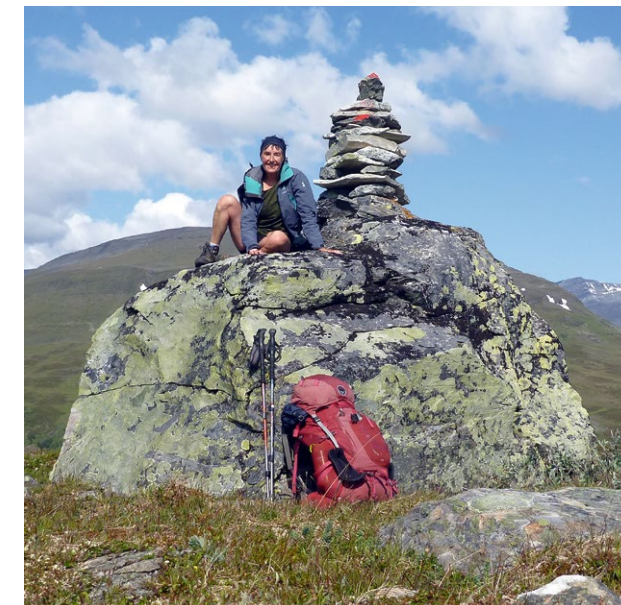
vanzelf tot zelfonderzoek of groeiend zelfbewustzijn en ik krijg bij een betoverend uitzicht niet plotseling zicht op zoiets groots als een levensdoel. Mijn focus is vooral gericht op de wereld buiten mijn hoofd. Een houding die zintuigen verfijnt en verscherpt. Af en toe is er interactie met andere mensen, vaker loop ik alleen of kom ik niemand tegen. Introspectie is er amper. Ik word 's ochtends wakker met het gevoel dat mijn lichaam is waar het moet zijn. Het lijkt – anders dan ik bij aanvang verwachtte – dat ikzelf met de omgeving samenvalt.

Drielandenpunt

Vanaf de Noorse Rostahytta loop ik via Zwedens noordelijkste berghut, de Pältsastuga, naar Treriksroset, Treriksroysa of Kolmen valtakkunnan rajapyykki: het drielandenpunt van Zweden, Noorwegen en Finland. Het daadwerkelijke punt waar de landen elkaar raken ligt in Goldajärvi en in dat meer is een eilandje gecreëerd. De gele betonkolos is via vlonders te bereiken en ik kan eromheen lopen, zodat ik, wanneer ik een kleine spurt zou maken, binnen drie seconden in drie verschillende landen kan staan en gelijktijdig een sprong in de tijd kan maken, want hier komen twee tijdzones samen. In Finland is het een uur later dan in Noorwegen en Zweden. Bij aankomst krielt het van de dagjesmensen, die zich per boot vanuit Kilpisjärvi over het gelijknamige meer lieten aanvoeren en zich nu op een foto laten vastleggen. Dat een symbolische stip op de kaart, zoveel bekijks trekt. Ik wacht tot de kudde weer bootwaarts trekt en kies na mijn drielandenpuntronkje voor een elf kilometer lang pad dat naar het Finse dorp Kilpisjärvi leidt. Vanaf daar lonkt alweer het volgende berggebied. 🐾

Mijn tent als thuis

Alles wat ik nodig heb in mijn rugzak

Myra de Rooy
In de lengte
3000 km solo door de Noorse bergen
Uitgeverij DATO
ISBN Hardcover 978-94-6226-388-8
€ 29,95
www.lecturis.nl

NATIONAAL PARK ØVRE DIVIDAL, NOORWEGEN

Ligging en bereikbaarheid

Het natuurpark ligt in Troms og Finnmark, de noordelijkste provincie van Noorwegen. Het park is van verschillende kanten bereikbaar. Wie het van zuid naar noord wil doorkruisen kan in Zweden in Abisko starten en in het Finse Kilpisjärvi eindigen. Het gebied is een eldorado voor wandelaars, liefhebbers van flora en fauna, vissers en jagers.

Klimaat en beste reistijd

De zomermaanden zijn de beste tijd om in het berggebied te wandelen.

Accommodaties

De Noorse bergsport- en wandelvereniging DNT heeft een groot aantal hutten gebouwd. Wie lid wordt kan de sleutel krijgen die op de zelfvoorzieningshutten past. Onderweg in een eigen tent vrij kamperen kan ook.

PRAKTISCHE INFORMATIE

Meer informatie

Er zijn wandelkaarten van het gebied. Wie alleen de Nordkalottruta wil lopen, kan deze wandelguides gebruiken:

- Nordskandinaviën – Der Wanderführer, Nordkalotleden, Kungsleden, Padjelantaleden (www.kungsleden.net)
- Nordkalotleden über den E1: von Kvikkjokk/Sullitjelma nach Kautokeino